

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Haplové a soudců JUDr. Lukáše Hloucha, Ph.D. a JUDr. Jany Kubenové ve věci žalobce: **S. Š.**, IČ:, s místem podnikání, zast. JUDr. Marií Šupkovou, advokátkou se sídlem Hradební 1294, 686 01 Uherské Hradiště, proti žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**, se sídlem Kolářská 451/13, 746 01 Opava, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 6. 2013, č. j. 1729/1.30/12/14.3,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Státního úřadu inspekce práce ze dne 28. 6. 2013, č. j. 1729/1.30/12/14.3 **se zrušuje** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **j e p o v i n e n** zaplatit žalobci na nákladech řízení jeho zástupkyni JUDr. Marii Šupkové, advokátce se sídlem Hradební 1294, 686 01 Uherské Hradiště částku ve výši 18.288 Kč do 30 dnů od právní moci rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 28. 6. 2013, č. j. 1729/1.30/12/14.3 bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád) zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Jihomoravský kraj a Zlínský kraj (dále jen správní orgán prvního stupně) ze dne 11. 3. 2013, č. j. 21442/9.30/12/14.3-RZ, a napadené rozhodnutí bylo potvrzeno.

Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně bylo rozhodnuto o tom, že se žalobce dopustil správního deliktu podle ust. § 140 odst. 1 písm. c) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o zaměstnanosti) tím, že umožnil

vykonávat nelegální práci, jak je definována v ust. § 5 písm. e) bod 1 zákona o zaměstnanosti, když dne 19. 7. 2012 umožnil fyzické osobě N. P., nar., vykonávat závislou práci spočívající v obsluze bufetu na pracovišti: bufet – koupaliště, bez řádně uzavřeného pracovněprávního vztahu, čímž bylo porušeno ust. § 3 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákoník práce).

Za uvedený správní delikt byla žalobci podle ust. § 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti uložena pokuta ve výši 250.000 Kč.

Ve včas podané žalobě žalobce namítal, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se zákonem o zaměstnanosti a zákoníkem práce, neboť se předmětného správního deliktu nedopustil.

Žalobce uvedl, že jeho manželka se v době letních prázdnin dohodla se studentkou N. P., že může příležitostně vypomáhat v bufetu v době, kdy on ani jeho manželka nebudou přítomni. Výpomoc byla sjednána na dohodu o provedení práce s hodinovou odměnou 56 Kč. Žalobce nesouhlasí se závěrem správního orgánu, že žalobce umožnil vykonávat nelegální práci, neboť se nejednalo o výkon nelegální práce ve smyslu ust. § 5 písm. e) bod 1 zákona o zaměstnanosti. Nelegální prací se rozumí výkon závislé práce fyzickou osobou mimo pracovněprávní vztah, což nebyl tento případ. Žalobce trvá na tom, že slečna P. u něho pracovala na základě pracovněprávního vztahu – dohody o provedení práce, která byla sice uzavřena ústně, ale jejíž písemná podoba byla sepsána následně – dodatečně. Po skončení brigády v srpnu 2012 bylo sepsáno a podepsáno písemné vyhotovení dohody o provedení práce a její kopie byla předložena správnímu orgánu. Brigádnice rovněž dostala řádně sjednanou odměnu dle odpracovaných hodin. S poukazem na ust. § 20 zákoníku práce žalobce namítal, že v daném případě nešlo o nelegální práci, ale o práci vykonávanou na základě neplatně sjednané dohody, jejíž neplatnost zákon umožňuje zhojit. Ve smyslu odst. 3 téhož ustanovení u slečny Pastorkové vznikl pracovněprávní vztah začátkem jeho výkonu a neplatnosti ústně uzavřené dohody se již nebylo možno domáhat. Žalobce má za to, že fakt, že slečna P. od počátku věděla, u koho bude pracovat, za jakých podmínek a že se jedná o brigádní výpomoc, podle potřeby zaměstnavatele, vylučuje tvrzení o nelegálnosti její pracovní činnosti. Toto slečna P. potvrdila nejen následným podpisem dohody o provedení práce, ale i ve svém čestném prohlášení přiloženém k odvolání. Žalobce trvá na tom, že v daném případě dodatečně uzavřenou dohodou došlo k uzavření platného právního úkonu. V žádném případě tedy nemohlo dojít k umožnění nelegálního výkonu práce, jak je žalobci kladeno za vinu. Pokud dle tvrzení žalovaného nejsou pochybnosti o tom, že předložená dohoda o provedení práce byla uzavřena v souladu se zákonem, pak se nemůže jednat o tvrzenou nelegální práci. Od počátku se totiž nejednalo o práci konanou mimo pracovní poměr. Vždy se vycházelo ze zákoníku práce, vždy se hovořilo o dohodě o provedení práce, pouze forma tohoto úkonu nebyla na počátku dodržena. Pokud pak žalovaný poukazuje na to, že správní orgán vyzval žalobce k doložení registrace ke srážkové dani, žalobce zdůrazňuje, že v případě dohody o provedení práce v takto malém rozsahu bylo evidentní, že srážková daň nebude hrazena, neboť slečna P. jako studentka by musela dosáhnout měsíčního příjmu přes 10.000 Kč, aby pro něj vyvstala povinnost odvést srážkovou daň.

Na základě uvedených důvodů považuje žalobce napadené rozhodnutí za nezákonné, jelikož nebylo prokázáno jednání, které zákon označuje za umožnění nelegální práce. Proto žalobce navrhuje, aby soud napadené rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně rozsudkem zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 9. 12. 2013 uvedl, že s žalobní argumentací nesouhlasí. Je přesvědčen, že dodatečným doložením dohody o provedení práce nelze napravit závadný stav vytykány dotčeným rozhodnutím. Skutečnost, že N. P. vykonávala závislou práci bez uzavřeného pracovněprávního vztahu, potvrdila i sama N. P. do protokolu o výpovědi svědka ze dne 4. 1. 2013. Žalovaný uvedl, že ve formulaci „brigádní práce bez uzavřeného pracovněprávního vztahu“ uvedené v protokolu o výsledku kontroly a ve formulaci „pracuje brigádně a zatím nemá nic uzavřené“ uvedené ve výpovědi Bc. J. K. nespátří rozdíly a má za to, že obě tato zjištění mimo jiné zakládají podezření ze spáchání správního deliktu umožnění výkonu nelegální práce. Co se týče ostatních námitek, žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Zdůraznil, že nikdy netvrdil, že by pracovní poměr dodatečně uzavřený po provedené kontrole byl neplatný, a toto nebylo ani předmětem správního řízení. Zákon stanoví, že pracovněprávní úkon musí mít písemnou formu. Správní orgán tedy napadal to, že pracovněprávní vztah nebyl řádně uzavřen, tzn. v souladu se zákoníkem práce, kdy N. P. vykonávala závislou práci v bufetu na koupališti mimo pracovněprávní vztah. Žalovaný se domnívá, že na vznik pracovněprávního vztahu nelze použít dikci ust. § 20 zákoníku práce a zároveň tak zhojit tuto vadu. Žalovaný dále uvedl, že z doložených výplatních lístků vyplývá, že v červenci a srpnu 2012 N. P. odpracovala 45 hodin, za které údajně obdržela odměnu ve výši 2.500 Kč, z jejího výsledku však vyplynulo, že výše odměny se pohybovala kolem 1.000 Kč. Žalovaný nadále trvá na tom, že výplatní listky byly účelově dodatečně vyhotovené.

Na základě uvedených skutečností je žalovaný přesvědčen, že napadené rozhodnutí je zákonné, vydané v souladu s platnými právními předpisy. Správní orgány obou stupňů se ve svých rozhodnutích podrobně zabývaly všemi námitkami žalobce a zároveň svá rozhodnutí dostatečně odůvodnily v souladu se zákonem. Proto žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), jde o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).

V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal Krajský soud v Brně napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

V návaznosti na podání žalobce ze dne 20. 1. 2014 soud v předmětné věci nařídil jednání, které se konalo za účasti žalobce a v nepřítomnosti žalovaného. Žalobce především setrval na své žalobní argumentaci, že se v daném případě nejednalo o práci mimo pracovněprávní vztah. Zdůraznil, že slečna P. hned při kontrole sdělila, že má uzavřenou dohodu v ústní podobě, že je domluvená na brigádě včetně podmínek časových a finančních. Účelem zákona o zaměstnanosti je podle názoru žalobce jednak ochrana zaměstnanců, jednak ochrana státu, aby nebyl krácen na daních a odvodech. V daném případě však šlo o brigádu studentky, činnost tedy nepodléhala ani dani ani sociálním a zdravotním odvodům. Žalobce popírá domněnku žalovaného, že výplatní listky byly vyhotoveny účelově. Pro případ, že by soud shledal, že ke spáchání správního deliktu došlo, žalobce poukázal na nález Ústavního soudu, kterým byla zrušena spodní hranice pokuty, a na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 Ads 232/2014, podle něhož je nutné tuto změnu právní úpravy zohlednit ve všech probíhajících řízeních.

V předmětné věci má soud posoudit, zda slečna P. pracovala u žalobce v den provedení kontroly Oblastním inspektorátem práce pro Jihomoravský kraj a Zlínský kraj se sídlem v Brně dne 19.7.2012 na základě pracovně právního vztahu – dohody o provedení práce, zda dohoda byla uzavřena ústně a její písemná podoba byla sepsána dodatečně. Uvedené totiž umožňuje ust. § 20 odst. 1 zákoníku práce. Podle názoru soudu v žalobě uváděné ust. § 20 odst. 3 zákoníku práce na tyto případy nedopadá, jde o právní ochranu osoby vykonávající práci ve vztahu k subjektu, který nedodržel formu pracovně právního vztahu, tudíž došlo k ujednání mezi subjekty v ústní formě, ale pracovník pro tento subjekt již s prací započal. Žalobce v žalobě tvrdí, že ze správního deliktu podle ust. § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti nedopustil, neboť měl se slečnou P. uzavřenou dohodu, avšak nikoliv písemně a uvedený nedostatek odstranil dodatečně. Zda je v daném případě možno věc posuzovat ve vztahu k ust. § 20 zákoníku práce a posoudit, zda šlo o přestupek podle § 139 odst. 1 písm. d) zákona o zaměstnanosti nebo o správní delikt podle ust. § 140 odst. 1 písm. c) téhož zákona či o přestupek podle § 12 odst. 1 písm. b) zákona o inspekci práce nebo o správní delikt podle ust. § 25 odst. 1 písm. b) zákona o inspekci práce soud vycházel ze skutečností zjištěných ze Záznamu o skutečnostech při kontrole totožnosti fyzických osob podle § 123 odst. 1, 2 zákona o zaměstnanosti dne 19.7.2012 a čestného prohlášení, které slečna P. učinila v průběhu správního řízení. Soud nemohl nepřihlídnout ani k tvrzení žalobce v žalobě, který uvedl, že manželka není spolupracující osobou, v případě potřeby žalobci vypomáhá a v době letních prázdnin dohodla se studentkou N. P., že může příležitostně vypomáhat v bufetu, kdy žalobce ani jeho manželka nebudou moci být přítomni. Uvedené tvrzení v žalobě stvrdila slečna P. i v čestném prohlášení, tj. že jednala s paní M. Š. před letními prázdninami a dohodla se s ní, že bude vypomáhat podle potřeby v bufetu na koupališti v J., který provozuje její manžel, S. Š. Tvrdila, že platové podmínky a docházka byly sjednány, písemně dohodu podepsaly až po skončení brigády. V době provedené kontroly řekla, že nemá nic uzavřené, nevěděla, že to musí být písemně předem podepsáno. Zaplatila 500 Kč pokuty, která jí byla udělena za výkon této práce. Brigádu si rádně sjednala, neměla důvod pracovat na černo. V záznamu o skutečnostech zjištěných při kontrole totožnosti fyzických osob uvedla, že pracuje pro M. Š. a jejího manžela, obsluhuje v bufetu, práci vykonává bez uzavřeného dokladu, podřízená je paní M. Š. a jejímu manželovi, pracuje na záskok, za pěkného počasí denně na několik hodin, odměnu dostává v hotovosti, nepodepisuje při převzetí žádný doklad, frekvence výplaty je nepravděelná za týden i 14dnů. Na základě těchto skutečností je nutno posoudit, zda vůbec došlo k platnému, byť ústnímu uzavření nějakého pracovně právního vztahu za situace, kdy slečna P. podstatné náležitosti tohoto vztahu dojednávala nikoliv s podnikající fyzickou osobou S. Š., ale jeho manželkou M. Š., která podle tvrzení žalobce v žalobce v létě 2012 nebyla spolupracující osobou, a nebylo nějak prokázáno, že k uvedenému ujednání byla podnikající osobou, tedy žalobcem jakkoliv zplnomocněna. Uvedenou úvahu sice napadené rozhodnutí obsahuje, ale žalovaný z toho dosud nevyvodil žádné právní závěry. Pokud by bylo najisto dáno, že slečna P. v záležitosti své práce o prázdninách roku 2012 jednala pouze s M. Š., která podle samotného tvrzení žalobce nebyla spolupracující osobou a neexistovalo v té době žádné oprávnění jednat za žalobce pak lze konstatovat, že k uzavření jakékoliv formy pracovně právního vztahu nedošlo a aplikace ust. § 20 odst. 1 zákoníku práce není v tomto případě případá.

V rámci přezkoumání napadeného rozhodnutí se soud podrobně seznámil s obsahem kontrolního spisu i správního spisu a má jisté pochybnosti o tom, zda vůbec slečna P. podepsala dohodu o provedení práce antidatovanou k 1.7.2012, neboť podpis na této dohodě zjevně ve srovnání s podpisem slečny P. na Záznamu o skutečnostech zjištěných při kontrole totožnosti fyzických osob není podpisem slečny Pastorkové.

Další skutečností, která byla zjištěna v průběhu provedené kontroly a kterou se žalovaný až dosud ve věci nezabýval jsou údaje ve výpisu z veřejné části živnostenského rejstříku, kdy v části živnostenské oprávnění č. 1 hostinská činnost je záznam o přerušení provozování živnosti oznámené podnikatelem od 1.11.2011 do 31.12.2012 a je tudíž dosud sporné, zda byl žalobce vůbec oprávněn provozovat bufet na koupališti v obci J. na základě smlouvy o pronájmu ze dne 21.6.2012, uzavřené v době, kdy podle výpisu z veřejné části živnostenského rejstříku trvalo přerušení provozování hostinské činnosti. Správní orgán by se měl rovněž zabývat tím, zda listiny předložené žalobcem v průběhu správního řízení týkající se slečny P. a předložené nikoliv ve lhůtě dané opatřením k odstranění nedostatků zjištěných při kontrole ze dne 22.8.2012, ale až dne 12.12.2012 a v průběhu dalšího řízení byly podepsány slečnou P. či jinou osobou.

Na základě skutečností uvedených shora, právního posouzení zjištěného skutkového stavu dospěl soud k závěru, že nelze dosud učinit jednoznačný závěr, zda se žalobce dopustil správního deliktu podle ust. § 140 odst. 1 písm. c), umožnil výkon nelegální práce, tj. zda vůbec byl uzavřen ústně platný pracovně právní vztah či je možné danou věc posoudit z hlediska správního deliktu podle ust. § 25 odst. 1 písm. b) zákona o inspekci práce.

Ačkoliv shora uvedené nedostatky v posouzení věci na základě skutkových zjištění v průběhu kontrolního a správního řízení jsou vady postačující ke zrušení rozhodnutí žalovaného, soud se zabýval rovněž uloženou sankcí. Ačkoli se žalobce v žalobě omezil na relativně obecné tvrzení, že uložená sankce může závažným způsobem ovlivnit jeho ekonomickou stabilitu a možnost dalšího rozvoje, má soud za to, že protiústavnost ustanovení, podle něhož byla pokuta uložena, je natolik zásadní vadou, že by k ní měl soud přihlídnout ex offio (k obdobnému závěru dospěl zdejší soud již v rozsudku ze dne 16. 10. 2014, č. j. 62 A 81/2012-67 zabývajícím se touto právní otázkou, v němž s odkazem na závěr Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 27. 10. 2004, č. j. 6 A 126/2002-27, dostupného na www.nssoud.cz, že „*povinnost krajského soudu a správních orgánů zabývat s dodržením ústavního principu povinnosti použít pozdější právní úpravu, jestliže je pro pachatele příznivější*“, dovodil, že zjištěná protiústavnost ustanovení, podle něhož správní orgány postupovaly, je vadou obdobně závažnou a soud by tuto skutečnost měl v řízení zohlednit ex offio).

V daném případě stejně jako v případě vedeném pod sp. zn. 62 A 81/2012 byla žalobci uložena pokuta podle ust. § 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti ve výši 250.000 Kč. Podle tohoto ustanovení se v rozhodném znění za správní delikt podle ust. § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti uloží pokuta do 10.000.000 Kč, nejméně však 250.000 Kč.

Plénium Ústavního soudu nálezem ze dne 16. 9. 2014, sp. zn. Pl. ÚS 52/13, dostupným na <http://nalus.usoud.cz> vyhovělo návrhu Městského soudu v Praze a zrušilo § 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti, ve znění zákona č. 367/2011 Sb. a zákona č. 1/2012, ve slovech „*nejméně však ve výši 250.000 Kč*“, neboť shledalo, že je v rozporu s čl. 1, čl. 4, čl. 11 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a čl. 1 Dodatkového protokolu č. 1 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod. Ústavní soud dospěl k závěru, že zrušené ustanovení, které již bylo sice novelizováno (s účinností od 1. 1. 2015 byla minimální částka pokuty snížena na 50.000 Kč), ale je stále ještě aplikovatelné, brání řádné individualizaci konkrétního případu, neboť spodní hranice pokuty je stanovena v takové výši, že omezuje rozhodující správní orgány přihlídnout ke specifickým okolnostem různých případů, jakož i k osobám delikventů a jejich majetkovým poměrům. Jde zjevně o nepřiměřenou výši spodní hranice pokuty, která dosahuje ústavní dimenze, a je zřejmé, že rozhodnutí správních orgánů

by nemohla být v důsledku posuzované právní úpravy v nezanedbatelném množství případů spravedlivá, a tedy ani ústavně konformní.

V daném případě v době rozhodování žalovaného o pokutě bylo nyní zrušené ustanovení platné a účinné a žalovaný při ukládání pokuty postupoval v souladu se zákonem. Skutečnost, že Ústavní soud vysloví protiústavnost tohoto ustanovení a zruší je, nebyla a ani nemohla být žalovanému známa. Tato skutečnost se stala jistou až vyhlášením výše uvedeného nálezu Ústavního soudu a je třeba na ni nahlížet jako na „novotu“, tedy okolnost, o které žalovaný během správního řízení nevěděl, zatímco krajskému soudu v době řízení o žalobě byla již dobře známa.

Procesní postup krajského soudu v případě existence skutkových či právních novot je upraven v § 75 odst. 1 s. ř. s., podle něhož při přezkoumávání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Jak již ale uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 28. 3. 2007, č. j. 1 As 32/2006 - 99, zveřejněném ve Sb. NSS pod č. 1275/2007, „přes uvedené znění zákona však může být aplikace této zásady v praxi omezena. Z již dlouhodobé a konstantní judikatury Ústavního soudu se totiž podává, že při přezkoumání rozhodnutí správního orgánu nemůže soud vycházet z právního stavu, který tu byl v době jeho vydání, jestliže tato úprava byla v mezidobí zrušena Ústavním soudem pro neústavnost. Tato ústavně konformní interpretace ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s. je již běžně reflektována i judikaturou soudů obecných, včetně Nejvyššího správního soudu. V této souvislosti lze zmínit např. rozsudek ze dne 30. 6. 2004, č. j. 7 A 48/2002 - 98, kde Nejvyšší správní soud konstatoval, že nelze trvat na formálním naplnění procesního předpisu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) při vědomí, že by tím soud sice konal podle jeho textu, nikoli však smyslu. Došlo-li tedy v době po vydání napadeného správního rozhodnutí ke změně právního stavu v důsledku zrušení právního předpisu Ústavním soudem pro neústavnost, není pochyb o tom, že taková změna musí být (navzdory zcela jednoznačnému znění § 75 odst. 1 s. ř. s.) zohledněna“.

Tento závěr je nepochybně aplikovatelný i na nyní projednávaný případ. Byť bylo v době rozhodování žalovaného o pokutě nyní zrušené ustanovení § 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti platné a účinné, bylo nutné s ohledem na zrušení předmětného ustanovení Ústavním soudem zrušit napadené rozhodnutí kromě nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů i z důvodu protiústavnosti právní úpravy.

Na základě shora uvedeného soudu nezbylo, než žalobou napadené rozhodnutí žalovaného zrušit. Soud současně vyslovil, že věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Správní orgány budou v dalším řízení vázány právním názorem, který soud v tomto zrušujícím rozsudku vyslovil (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Správní orgány budou v první řadě povinny se hodnověrným způsobem zabývat, zda platně došlo, byť ústně k uzavření pracovně právního vztahu mezi žalobcem a slečnou Pastorkovou. V případě, že správní orgán na základě nového posouzení dospěje k závěru o naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle ust. § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti, bude třeba, aby při rozhodování o pokutě přihlédl ke konkrétnímu případu, osobě žalobce i k jeho majetkovým poměrům a respektoval současnou platnou právní úpravu ust. § 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu

nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci byl úspěšný žalobce, proto má právo na náhradu nákladů řízení. Ze soudního spisu vyplývá, že žalobci vznikly náklady řízení za zaplacený soudní poplatek ve výši 4.000 Kč (3.000 Kč za podanou žalobu, 1.000 Kč za návrh na přiznání odkladného účinku), a právní zástupkyni žalobce vznikly náklady za 3 úkony právní služby po 3.100 Kč podle ust. § 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a), d), g) vyhl. č. 177/1996 Sb. v účinném znění (dále jen advokátní tarif) - převzetí a příprava věci, sepsání žaloby, účast na jednání, 3x režijní paušál po 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu), za cestovní výdaje podle ust. § 13 odst. 1 a 4 advokátního tarifu - za cestu osobním vozidlem k ústnímu jednání a zpět (2 x 80 km) ve výši 1.008 Kč (základní náhrada podle ust. § 157 odst. 4 zákoníku práce činí 592 Kč (160 km x 3,70 Kč) a náhrada výdajů za spotřebovanou pohonnou hmotu podle ust. 158 odst. 3 zákoníku práce a § 4 písm. a) vyhlášky č. 328/2014 Sb. činí 416 Kč (dle TP spotřeba 7,23 l/100 km, cena benzínu 35,90 Kč), a za promeškaný čas strávený cestou z Uherského Hradiště do Brna k ústnímu jednání ve výši 600 Kč (za 6 započatých půlhodin). Jelikož je právní zástupkyně žalobce plátcem daně z přidané hodnoty, byla odměna právního zastoupení zvýšena o částku odpovídající DPH ve výši 21 %. Celkem je tedy žalovaný povinen žalobci na nákladech řízení nahradit částku 18.288 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 20. října 2015

JUDr. Milada Haplová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Karolina Marešová